

KÖNYVESPOLC – Hogyan halt meg Tisza István kétszeres miniszterelnök.

Előszó.

Tisza Istvánt, a kétszeres miniszterelnököt, országgyűlési képviselőt, huszárezredest, valaha élt politikusaink egyik legnagyobbikát, 1918. október 31.-én meggyilkolták Budapesten.

Kik, hogyan, és miért? Ezeket a mindenki felmerülő kérdéseket igyekszik megválaszolni Dr. Csere Péter könyve. A szerző meggyőződéssel állítja, hogy az I.világháború összeomlásának idején hazánkban Tisza volt az egyetlen politikus, aki képes lett volna egybentartani az ország politikai és katonai erejét. Ezzel elejét vehette volna Trianonnak, de legalábbis, az ország még szét nem zavart katonai egységeivel csökkenteni tudta volna a szomszédok területablásait. Továbbá megelőzhette volna a bolsevista hatalomátvételt, mely nemcsak a véres Tanácsköztársaságot hozta az országra, de az Antant hatalmakat is úgy megijesztette, hogy a bolsevizmus terjedésétől való félelmükben engedékenyebbek lettek a mohó területabló szomszédokkal, és elutasítóbbak velünk. Csere Péter olyan aprólékosan és pontosan rakja egymás mellé a gyilkosság részleteit, hogy az olvasó önmagától is levonja a következtetést: Tiszát egyesek azért ölették meg, mert látták, hogy útját állhatja a Tanácsköztársaság megszületésének.

Aztán az is jelzésértékű, hogy amíg más nemzetek politikusai ellen elkövetett merényletekről könyvtárnyi, az eseményeket kimerítően tárgyaló anyagot olvashatunk magyarul is, addig egyik legnagyobb politikusunk meggyilkolásáról szinte semmit, s amit mégis, az sem fedi mindig és mindenben a történeteket, a valóságot – írja Csere Péter. Vajon miért, kérdezheti az olvasó. A könyvben erre is megkapja a választ.

Érdekességként azt is megemlíti Csere, hogy ellentétben más népekével, a magyar történelemben (1100 évről van szó), magyar államvezető egyszer sem esett magyar kéztől merénylet áldozatául, kivéve Tisza István esetét.

Gróf szegedi és borosjenői Tisza István 1861. április 22.-én született Pesten. Édesapja Tisza Kálmán, szintén nagy tehetségű politikus, miniszter, miniszterelnök volt. Tisza István első miniszterelnökségének ideje 1903. november és 1905. júniusa, a második pedig 1913. júniusa és 1917. júniusa közé tevődik. Az 1917-es évben külső okok miatt maga mondott le a miniszterelnökségről, s a debreceni huszárezred parancsnokaként ezredével egészen 1918. őszéig harcolt. Tisza tehát nem csak halálának körülményei miatt egyedülálló a magyar történelemben, de azzal is, hogy aktív politikai szolgálatát maga cserélte fel aktív frontszolgálatra.

A történet.

1918. késő ősze nyirkos, esős, hideg ősz volt. Budapest ködtől szürke utcáit ellepték a frontról hazatérő szürke egyenruhás katonák, akiknek nagy része még mindig rendelkezett oldalfegyverrel vagy puskával. Az alakulati rendszer –parancsnokok híján - gyorsan bomlani kezdett, hiszen a tisztek sem tudták, mit hoz számukra a holnap, a politikusok kiszámíthatatlan világa. Ám a felbomló katonai rend, a négyéves szenvedésből való hazatérés öröme, a nélkülözések, az állandó életveszély elmúlta mégsem csapott át anarchikus hangulatba. Nem lobbant fel, és nem tobzódott a „népharag”. Pedig ha kedvük lett volna rá, könnyen a hatalmukba keríthették volna akár az egész fővárost. Hiszen ki tudta volna őket megállítani azokban a zavaros napokban?

Az eseményeknek ennél a pontjánál talán érdemes néhány szóval felidézni az akkori katonai és politikai helyzetet: 1918. nyarától az olasz fronton folyamatos vereség érte a Monarchia egyre fáradtabb hadseregét. A hangulat a fronton és a hátszágokban egyre romlott. Október 16.-án Wekerle magyar miniszterelnök kimondta a perszonálúniót, október 21.-én az osztrák Nemzetgyűlés bejelentette a birodalom többi részétől való elszakadást, Benesék bejelentették Csehszlovákia megalakulását, Budapesten pedig kitört az úgynevezett őszirózsás forradalom. Az október 23.-ról 24.-re virradó éjszaka során pedig a Károlyi-palotában a radikális és baloldali pártok vezetői megalakították a Magyar Nemzeti Tanácsot, melynek elnöke Károlyi Mihály lett. Ezzel egyidőben lemondott Wekerle Sándor és kormánya. Október 30.-án délután és éjjel a Magyar Nemzeti Tanács utasítására Csernyák Imre (még majd halljuk ezt a nevet) vezetésével a Katonatanács egységei elfoglalták Budapest stratégiai pontjait. A hatalom látszólag **Károlyi Mihály** kezében volt, de a zavarodott fejű gróftól valójában már akkor erősen befolyásolták gyanús, sötét

alakok, sakkban tartották és rémíztgették hétpróbás katonaszökevények. Tudnunk kell azt is, hogy Tisza István és Károlyi Mihály között hatalmas személyes ellentétek is feszültek. Még párbajoztak is egy alkalommal, ami Tisza győzelmével végződött. Károlyi akkori politikai szövetségesei pedig többek közt azért gyűlöltek Tiszát, mert miniszterelnöksége alatt sikeresen meggátolta az általános és titkos szavazás bevezetését arra hivatkozva, hogy az csak látszatdemokrácia, amit a demagóg sajtó sulykolna a naív szavazók fejébe, és azzal nemzetellenes politikai erőket ültetne az ország nyakára. Hajjaj, látnoki szavak, mondhatnánk ma.....

Mégis, egy fiatal hadnagyon kívül csupán egyetlen ember halt fegyvertől erőszakos halált azokban a zavaros napokban: a kétszeres miniszterelnök gróf Tisza István. Bizony, egyetlen egy sem a katonáikat a fronton sanyargató tisztek közül. Egyetlen egy sem a papírtalpú katonabakancsokat a frontra küldő nyereszkedő hadiszállítók közül. Nem a katonák amúgy is nehéz helyzetét a fronton mégjobban nehezítő tábori csendőrök egyike, vagy amúgy is kurta élelmiszeradagokat tovább kurtító hadtápos. Hanem az utcán egyenruhában lődörgő katonákat, a kaszinókban, éttermekben tanácstalanul pusmogó politikusokat összefogni, s így az országot megmenteni képes gróf Tisza István lett gyilkosság áldozata Budapesten 1918. október 31.-én.

Tisza István a Városligetet északkeletről lezáró Hermina úton, a 45-ben (amit tulajdonosáról, Róheim Samu gyárosról Róheim-villának neveztek) lakott feleségével, unokahúgával Almásy Denise-szel, és néhány fős személyzettel. Tiszát csupán két hete rendelték haza a frontról, de mint kiderült, számára az akkori Budapest utcái sem voltak biztonságosabbak, mert október 16.-án a parlamentből hazafelé menet, merényletet kíséreltek meg ellene. A merénylet Lékai Jánosnak hívták, és mint kiderült, a Galilei-kör tagja, és Korvin Ottó bizalmi embere volt (Korvin Ottóról elég itt annyit tudunk, hogy a véres Tanácsköztársaság alatt a Belügyi Népbiztosság politikai osztályát vezette, s a forradalmi terror egyik fő irányítója volt). Lékai fegyvere azonban csütörtököt mondott, és a harcedzett Tisza könnyűszerrel kicsavarta a fegyvert a nyiszlett merénylet kezéből. Jellemző, hogy Lékait később az úgynevezett őszirózsás forradalom kiszabadította a börtönből, és „barátai” Amerikába szöktették. Ott halt meg fiatalon tüdőbajban. A merénylet után Tisza villájának védelmére a városparancsnokság egy 6 tagú csendőr rajt vezényelt ki, akik az épület alagsorában helyezkedtek el.

Aki ismeri Budapestet, az tudja, hol van az Astoria szálló. A mögötte futó keskeny kis utca a Magyar utca. Itt volt az Astoria (akkor a „forradalom fészke”) 1918-ban is, és így hívták az utcát akkor is. Csak akkor az még kétirányú volt. 1918. október 31.-e késő délutánján két katonai teherautó várakozott az Astoria szálló Magyar utcai gazdasági bejáratánál. Egyszerre marcona arcú emberek jöttek ki az ajtón, és szálltak be az autókba. Mindnyájan viseltek valamilyen fegyvert. Csupán 2 héttel a Lékai-féle merénylet után, október 31.-e késő délutánján történt mindez. A két teherautó sofőrje célállomásként Tisza István Hermina úti címét kapta. De érdekes módon az autók nem az odavezető legrövidebb útvonalon indultak el, ami a Kossuth Lajos utca-Rákóczi út-Thököly út-Hermina út lett volna, hanem egy furcsa kerülőt tettek. A Magyar utcából ugyanis nem a pár méterre levő Kossuth Lajos utcára kanyarodtak ki, hogy a legkézenfekvőbb útvonalon haladjanak, hanem az ellenkező irányba indultak. A Magyar utcán elmentek a Károlyi-kert sarkáig, és csak miután megmutatták magukat az ott elterülő Károlyi-palota lakóinak (Károlyi Mihály akkori miniszterelnök lakhelyéről van szó), azután fordultak ki a Múzeum-körútra, s folytatták útjukat a Hermina út felé.

Tiszát az utóbbi hetekben-napokban számosan figyelmeztették személyesen, vagy feleségén és unokahúgán keresztül, hogy valami megint készül ellene, valakiknek nagyon útjukban áll. Vigyázzon, tűnjön el. De a kemény, egyenes magyar úr nem hajlott a figyelmeztető szóra, maradt a helyén. Ahogy az szerinte egy katonához illett. Vajon mit hozott volna a jövő a nemzet számára, ha Tisza akkor nem katonaként, hanem államférfiúként gondolkodik? Ha hallgat a figyelmeztetésre, felismeri a helyzetet, és nem személyes becsületét, hanem egész nemzetét akarja menteni?

Igy érkezett el az október 31.-i este. Az alagsorban élő csendőrök már régóta nem kaptak se váltást se ellátást, és egyre jobban morogtak, elégedetlenkedtek (mintha csak valakik puhították volna őket a bekövetkező eseményekre). Beesteledett. A két autó megérkezett, de nem a ház előtt álltak le, hanem a közeli Bethesda utcában. A motorokat azonban járatták, a sofőrök pedig menetkészben a helyükön maradtak. A többnyire katona- és matrózruhás, fegyveres emberek leugráltak, és elindultak a villa felé. Magabiztosak

voltak, tudták, miért jönnek, és a tervük is megvolt céljuk végrehajtásához. Egyikük a villa előtt továbbment őrszemnek az utcában. Egy másik a kapuban maradt. A többiek bementek a kapun. Két matrózruhas otthonosan megkerülte az épületet, és lement a csendőrökhöz. Belépve, a Nemzeti Tanács nevében felszólították őket, hogy adják át a fegyvereiket. Kiabáltak, erőszakosak voltak, szidták Tiszát, és fegyvert fogtak a csendőrökre. Azok végül, ha bizonytalankodva is, de megadták magukat. A két matróz akkor felkísérte őket, ki a kapun, sőt még egy darabig az úton is, amíg elég messzire nem kerültek. Akkor aztán magukra hagyták az andalgó, bizonytalankodó fegyvertelen csendőröket, és visszatértek a házhoz.

Eközben a többiek elfoglalták előre megbeszélt helyüket. Egyikőjük az udvaron maradt, öten pedig bementek az épületbe. Egy ember az előszobában maradt, egy másik megállt a hall ajtajában, hárman pedig – egy civilruhás és két katonaruhás – kezükben gyalogsági puskát tartva indultak tovább befelé.

Ekkor azonban kinyílt a szemközti ajtó, és megjelent előttük Tisza István, kezében revolverrel. –Mit akarnak? – kérdezte röviden. – Gróf Tisza Istvánt keressük! – válaszolta kiabálva a civilruhás. Másikuk Tiszára förmedt: - Tegye le a pisztolyt! – Tisza némi gondolkodás után felmérve a helyzetet, a tőle jobbra lévő kisasztalra tette a fegyvert.

– Maga az oka a háborúnak! – ordította a civilruhás – maga az okozója minden szenvedésnek! Maga felelős mindenért! – majd hirtelen a hall ajtajában álló emberéhez fordult: - Megvan-e az összeköttetés? – Az igenlő válasza visszafordult, és egyik társával együtt lőni kezdtek a fegyvertelen Tiszára, aki összerogyott. Erre felesége és unokahúga odarohantak hozzá. Egyik katona próbálta elrángatni őket, de azok nem tágítottak, ezért a folytatódó lövöldözésben a fiatalabb nő is megsebesült.

Ekkor a három merénylő néhány pillanatig zavarodottan állt, majd kirohantak az épületből. A többiek is futni kezdtek, mindnyájan egyszerre értek a teherautókhoz. Azok már indultak is, és az egész társaság hamarosan megérkezett oda, ahonnan jöttek: az Astoria szállóhoz, a „forradalom fészkehez”.

A padlón fekvő Tisza és a két nő közül Denise mozdult meg először. Tiszáné sokkos állapotban volt, nem reagált semmire. Tisza ekkor még élt. – A fejem – mondta. Denise odakúszott hozzá, megtapogatta a fejét, de nem talált rajta sérülést. Az első sérülés amit észrevett, egy haslövés volt. De nem volt ideje segíteni, mert ebben a pillanatban meghalt Tisza István. S ott, a lassan oszladozó löporfüstben vele halt meg Magyarország utolsó reménye is arra, hogy sorsa ne káoszba és szétesésbe torkolljon.

Károlyi „pünkösi királysága” sem tartott sokáig, mert 1919. március 21.-én Kunfi Zsigmond és Kun Béla puccsszerűen eltávolították a hatalomból, és bevezették a „proletárdiktatúrát”. Annak nevében aztán véres örvénybe kezdtek a magyar nemzet testén.....

A gyilkosok, akik lőttek.

Dobó István. 31 éves, 9 évet szolgált nagydarab tengerésztiszt, alkoholist. Felesége megcsalta és elhagyta. Dobó a zűrzavaros napokban gyorsan magára talált, élvezte a saját hangját, és azt, hogy bekerült „befolyásos” emberek köreibe.

Horváth-Sanovics Sándor. Semmiből jött, semmibe tűnt figura. A merénylet idején csupán 20-22 éves volt, búzavirágkék szemekkel, szőke hajjal, szép arcvonásokkal. Ő is tengerész. Gyerekkorát az aszódi fiúnevelő intézetben élte le. Lopott, csalt, saját bevallása szerint már gyilkolt is. Mindenesetre többször ült börtönben. Részt vett a pólai matrózlázadásban, azért is börtönt kapott. De megszökött és az általános zűrzavarban Budapestre ment, ahol hamarosan megtalálta a neki való cimborákat. November elején állítólag boldog-boldogtalannak panaszkodott, hogy Linder Béla hadügyminisztertől nem kapta meg a beígért 10 000 koronát, pedig az járt neki, mert ő is azok közt volt, akik eltették láb alól Tisza Istvánt.

Apja, az idősebb Horváth-Sanovics a szerb hadsereg magasrangú tisztje volt, aki részt vett a Monarchia-barát Milán király meggyilkolásában. Volt tehát alapja annak, amit tanúk szerint az ifjabb Sanovics mondott: „Az apám királygyilkos volt, én miniszterelnököt gyilkoltam. A fiam még nagyobb embert fog megölni”.

Pogány József. Apja, egy egyszerű, szegény, vallásos zsidóember, Schwartz Vilmos öngyilkos lett szegényében, amikor fiáról kiderült, hogy Tisza István gyilkosainak egyike. Pogány egyéniségére a legjellemzőbb a pénz és a hatalom áhítása volt. Szegény családjá nagy nehézségek árán kitaníttatta tanítónak, de ő inkább újságírásra adta a fejét. Az 1918. év végi nagy zűrzavarban beküzdte magát a

Katonatanácsba (pedig nem is volt katona), a Tanácskormány idején népbiztossá vedlett (háromfélévé is egymás után), sőt, hadtestparancsnok is lett, mindenféle katonai képesítés nélkül. Viszont annál jobban teljesített a dőzsölés „harcmezején”: Siófokon nagy udvart tartott, rendszeresek voltak a tivornyak fizetett nőikkel. Ő volt a civilruhás merénylő a Tisza-palotában, ő szórta kiabálva Tisza fejére a hazug vádakat. Ő húzta el elsőnek a ravaszt. A tanácskormány bukása után a Szovjetunióba menekült, ahol jó 20 évvel gyilkos tette után maga is hasonló sorsra jutott: Sztálin – mint oly sokakat - őt is kivégeztette.

A bűnsegédek, akik ott voltak, de nem lőttek.

Hüttner Sándor. Becsületesen végigharcolta a háborút, de 1918. őszén megszökött az alakulatától és Budapestre ment. A városban kószálva ismerkedett össze későbbi büntársával, Sztanykovszky Tiborral (aki szintén lógós volt), aki elvitte a Károlyi-párt Gizella téri irodájába. Itt néhány szavas bemutatkozás és pár kézrázás után máris a Katonatanács tagja, s hamarosan titkára. Amikor másik későbbi büntársa, Csernyák Imre, a Katonatanács akkori elnöke kapacitálta, hogy vegyen részt a Tisza-gyilkosságban, egy darabig kérette magát. De Csernyák végül meggyőzte, mondván, ez a Katonatanács legfontosabb célkitűzése. A gyilkosság alatt ő örködött az épület bejáratánál. Később ez a szerepvállalása sokat kamatozott számára, mert a Nemzeti Tanácsba került, majd a Vörös Újság belső munkatársa lett. Korvin Ottó egyik besúgója vált belőle, amit Korvin is beismert. A tanácskormány alatt Mezőkövesd katonai parancsnoka lett, s az oda bevonuló románokat sóval és kenyérral köszöntötte.... A tanácskormány bukása után letartóztatták, börtönbe került.

Sztanykovszky Tibor. Több évet katonáskodott, de a fronton csak két hónapot töltött. Ő is katonaszökevényként lett a Katonatanács tagja. Kicsit művészlélek volt, szépen hegedült. A merénylet estéjén ő állt összekötőként a hall ajtajában. A merényletben való szerepléséért később 18 évet kapott, amit le is töltött a szegedi Csillag börtönben. Ott is muzsikált, s olyan szívhezszerűen, hogy egy szegedi leányzó – aki esténként hallgatta a zenét - beleszeretett. Ő lett Sztanykovszky harmadik felesége. 1938-ban szabadult, s (nem esett messze a saját fájától, mert) mindjárt belépett a nyilas pártba. 1945. után pedig azzal próbált előnyökre szert tenni, hogy a Tisza-gyilkosságban való részvételét hangoztatta. Sikerral, mert hamarosan olyan helyre került, ahol visszaéléseket, sikkasztást követhetett el. Emiatt akkor megváltak tőle. Az 1956. utáni Kádár-rendszer azonban békés, nyugodt öregkort biztosított neki: megtették az aszódi nevelőintézet gondnokának. Szolgálati lakást, garantált nyugdíjat élvezett élete végéig.

Kéri Pál. Nagydarab, erős ember. Újságíróként kezdte az Estnél, és meg is maradt ott. Meggyőződéses követője volt Károlyi Mihálynak, és ezzel automatikusan utasította el Tisza István értékrendjét. Már a forradalmak előtt Károlyi belső köréhez tartozott, befolyással volt a grófra. Ő fogalmazta meg Károlynak azt a nyilatkozatát is, amellyel az átadta a hatalmat Kun Bélának. A Nemzeti Tanács egyik legbefolyásosabb tagja volt. Nagyon valószínű, hogy a merénylet egyik kitervelője, ha éppen nem a legfőbb értelmi szerzője. Azon az estén ő is ott volt, de az irányító, a vezér szerepét töltötte be. Amíg a többiek „akcióztak”, ő a kapu előtt járkált fel s alá, szemmel tartva az eseményeket. Később a bírósági perben feltűnően sokan próbáltak neki alibit igazolni, de pechjére azok ellentmondtak egymásnak. Egyedül őt ítélték jogerősen halálra, de mégis ő töltött legrövidebb időt börtönben, mert 1922-ben a Szovjetunió kicserélte hadifogoly magyar tisztekre. Onnan azonban gyorsan odébbállt, nyugatra, Amerikába ment. New Yorkban halt meg 1961-ben.

Csernyák Imre. 1918. őszén ő is katonaszökevény, akit előzőleg már lefokoztak. Valószínűleg azért lett a Katonatanács vezetője, mert ő volt a legmagasabb rangú (lefokozás előtt) tiszt, aki hajlandó volt elvállalni ezt a szerepet. Se a lefokozás, se a szökés nem zavarta abban, hogy ő legyen a becsülettel és rendezetten visszavonuló másfél milliónyi frontkatonát állítólag „képviselő” Katonatanács vezetője... Csernyák kitartóan szorgalmazta a nemkívánatos személyek listájának összeállítását. Tisza kiiktatását, meggyilkolását mindenképpen és minél előbb jónak látta véghezvinni. A későbbi tanúk elmondásai azt sugallják, hogy ez a nagy vehemencia nála egyszerűen a felsőbb utasítások boldog betartásából eredt. Felsőbb kapcsolata Kéri Pál, a Nemzeti Tanács befolyásos tagja, az akció részleteinek kiagyalója volt. Csernyák mint mindig, azon az estén is árnyékként követte Kérit. Rá egy hétre pedig megélte karrierjének „csúcspontját”, amikor ő is tagja lehetett annak a küldöttségnek, amelyik november 7.-én Károlyit kísérte Belgrádba az antant vezetőjével, Franchet d' Esperey tábornokkal való találkozásra. Ekkor, Csernyák levagdalt rangjelzéseit meglátva szaladt ki a tábornok száján az elhíresült mondat: „Nem hittem, hogy ilyen mélyre süllyedtek...”. A forradalmak elcsitulásával német nyelvterületen kötött ki, további sorsa ismeretlen.

Gertner Marcell. Állítólag ő volt az, aki mondvacsinált ürüggyel már napközben is meglátogatta Tiszát a lakásán. Valószínűleg terepszemlélt tartott. Este is ott volt, de nem ment be a házba. Gertner az 1918. őszi felfordulás tipikus figurája volt: agresszív, arrogáns, hatalmaskodó, cinikus. Amikor később meghallotta, hogy nyomoznak Tisza gyilkosai után, a román demarkációs vonal felé menekült, ott akart kicsúszni a hurokból. Elfogták, és elítélték, mire levelet írt a román külképviseletnek, hogy mivel ő Temesváron született, ezért most román állampolgár. S mint ilyen, legyenek szívesek kiszabadítani, hogy Romániába mehessen. Kérését persze elutasították.

Láng Lajos és Kundaecker József. Ők mentek le az alagsorba a csendőrökhöz. A csendőrök leírása szerint trágár, agresszív, goromba emberek voltak, akik megrészegültek a fegyvereiktől, az italtól, és a mögöttük álló hatalom tudatától. Láng később nyomtalanul eltűnt, míg Kundaeckert letartóztatták a VIII. kerületben, de valahogy kerekelt oldott. A Tanácsköztársaság idején valahol meghalt. Ha a sors kegyes volt hozzá, akkor talán a harctéren. A Felvidékért, vagy a tiszántúli területekért vívott sikertelen harcokban. Ha....

Utószó.

Tisza István 1934-ben szobrot kapott Budapesten, még hozzá előkelő helyen: a Parlament északi oldalán. Öt méteres alakja mögött oroszlán állt, jobbra tőle egy gabonakévet tartó asszony, balra egy családjától búcsúzó katona. A kommunisták 1948. után kezdték szisztematikusan lecserélni, megsemmisíteni a „múltat idéző” szobrokat. Tiszáét azonban már 1945. tavaszán ledöntötték. Helyére nem másé, mint éppen Károlyi Mihályé került, aki ott állt „rendületlenül” egészen 2012. tavaszáig. Akkor ledöntés, összezúzás helyett szépen leemelték és elszállították a szobor alkotójának szülővárosába, Siófokra.

A zavarteszű gróf azóta ott merenghet a világ forgandóságán. Mert Tisza István viszont visszakapta eredeti, méltó helyét. Elek István szobrászművész ugyanis a régi alapján újrakészítette a Tisza István szoborcsoportot, melyet 2014. június 9.-én Orbán Viktor miniszterelnök avatott fel ünnepélyesen.

oooooooooooo

Forrásmunka:

Csere Péter: *Gróf Tisza István meggyilkolása* – (Unicus műhely, 2013.)

ooooooo

Albert László / 2015. október 31 / ozora1949@hotmail.com